

LBRIS

We know
books

LUCIAN BUNEA

VE NE ȘI PRAF

RĂMĂȘIȚELE
VIEȚII SCĂPATE
DIN MĂINI

EDITURA
CREATOR

BRAȘOV, 2025

CUPRINS

INTRODUCERE	7
CAPITOLUL I	
PIETRE ALBE ÎN BUZUNARE	9
CAPITOLUL II	
CÂND NU TE MAI RECUNOAȘTE COPILUL TĂU	16
CAPITOLUL III	
GUSTUL CARE N-A FOST AMAR	22
CAPITOLUL IV	
CASA ÎN CARE NU SE MAI RESPIRĂ	27
CAPITOLUL V	
NIMENI N-A VĂZUT CÂND S-A ÎNTÂMPLAT	32
CAPITOLUL VI	
A FOST DOAR O TĂCERE PUȚIN MAI LUNGĂ	39
CAPITOLUL VII	
NU MAI POT, DAR ÎNCĂ NU CER AJUTOR	47

CAPITOLUL VII

ÎNĂUNTRU NU EXISTĂ OGLINZI.....54

CAPITOLUL IX

AFARĂ E MAI GREU DECÂT ÎNĂUNTRU59

CAPITOLUL X

**CE RĂMÂNE DIN TINE
CÂND PLEACĂ TOT CE-AI FOST**64

EPILOG: UMBRA MEA MERGE CU MINE,
DAR NU MĂ MAI TRAGE ÎN JOS71

INTRODUCERE

Este de ajuns doar un moment. Un moment de curiozitate, de slăbiciune sau de influență greșită. O singură clipă în care lumea pare prea apăsătoare, iar promisiunea unei evadări rapide devine irezistibilă. Așa începe, de multe ori, drumul spre dependență. Nu cu intenția de a ajunge acolo, ci cu un pas mic, aparent inofensiv. Însă, dincolo de primul fum, prima pastilă sau prima injecție, realitatea se schimbă radical.

Pentru cei care nu au trecut niciodată prin asta, este greu de înțeles. *Cum poate cineva să aleagă să se autodistrugă? De ce nu se poate opri?* Pentru cei din afară, pare o chestiune de voință. Pentru cel prins în capcană, e un hău care se adâncește cu fiecare zi. Substanțele nu oferă doar plăcere trecătoare, ci și lanțuri invizibile care leagă trupul și mintea într-un cerc vicios din care pare imposibil să ieși.

Și nu doar cel care consumă suferă. Familii întregi se destramă, părinți care nu mai recunosc copilul pe care l-au crescut, prieteni care se îndepărtează, frați și surori care nu știu cum să ajute. E o suferință în lanț, care sfâșie relații și distruge speranțe. Dincolo de zidurile reci ale unei camere în care un adolescent

stă izolat, se află o mamă care plânge și un tată care se simte neputincios.

Dar există și speranță. Căci oricât de întunecat ar fi drumul, există căi de ieșire. Toate sunt grele, toate sunt abrupte, dar toate duc spre lumină.

Ceea ce este scris în această carte este real. Este coșmarul prin care trece Mihai (să îl numim așa), personajul principal, coșmar în care intră, fără ca măcar să își dea seama.

Fie că ești părinte, profesor, prieten sau chiar cineva care se luptă cu tentația, vei găsi aici, sper, motivația de a rezista, motivația de a spune NU, exact la momentul potrivit, motivația de a nu-ți distruge familia, prietenii, VIAȚA, pentru câteva momente de supărare trecătoare, pentru un mincinos bine, care se transformă în iad, fără să poți face ceva, cu toate că vezi unde ești și vezi cum te scufunzi.

Drogurile nu aleg. Oricine poate cădea în capcană. Însă cu informație, sprijin și empatie, oricine poate și să iasă.

1.
CAPITOLUL**PIETRE ALBE ÎN
BUZUNARE**

...Mihai, retrospectiv, matur, învăluit în durere lucidă...

...Când eram mic, obișnuiam să-mi umplu buzunarele cu pietre albe. Le căutam cu grijă pe alea din spatele blocului, acolo unde pământul crăpa vara de la atâta soare și unde, iarna, se făcea o mocirlă gri care ne murdărea până la genunchi.

Nu știu ce aveau pietrele alea. Nu erau rare, nu erau frumoase. Dar îmi plăceau. Le alegeam după sunetul pe care-l scoteau când le loveam una de alta sau după felul în care se simțeau reci, dar vii, în palmă. Le strângeam până mă durea mâna și aveam impresia că țin în pumn ceva ce nu se poate frânge.

Ani de zile le-am păstrat într-o cutie. O țineam pe dulap, lângă punga cu piese LEGO și o mașinuță stricată. O deschideam din când în când, doar ca să le aud.

E ciudat cum unele lucruri mărunte ajung să fie toată viața ta, fără să-ți dai seama.

Pe vremea aia, viața era caldă. Calmă. Nu fericită în sensul ăla exagerat, dar sigură. Asta era cuvântul: *sigură*.

Mama? Mama era diminețile cu miros de cafea și haine curate. Tata era serile cu voce joasă și mâinile grele, dar niciodată greșite. Dana era răsul care îmi făcea pieptul să doară într-un mod plăcut. Iar Cătălin... Cătălin era fratele pe care nu l-am avut niciodată, dar pe care l-am simțit mereu acolo.

Aveam o lume. Mică, imperfectă, dar completă.

Mama era genul de femeie care dansa prin bucătărie în timp ce făcea de mâncare.

Își prindea părul într-un coc prost și fredona cântece vechi. Avea voce caldă și gesturi rotunde și o oboseală permanentă în priviri, dar nu se plângea niciodată.

Se trezea mereu cu o jumătate de oră înaintea tuturor. O auzeam cum se învârte în bucătărie, își potrivea mișcărilor în funcție de lumina care intra pe geam. Avea pași ușori, dar hotărâți. Avea mereu grijă să ne lase câte ceva: o porție de clătite într-o farfurie acoperită, un bilet scris pe hârtie galbenă, uneori un măr curățat și tăiat în felii, „*ca să-ți fie mai ușor dimineța, puiule.*”

Când întârziam la școală, nu se enerva. Se întrista puțin, atât cât să-ți simți vinovăția crescând ca o

umbră pe gât. Nu ridica vocea, nu spunea lucruri grele. Dar tăcea. Și tăcerea aia a ei te strângea de glezne mai tare decât orice palmă. Avea o blândețe care tăia mai adânc decât orice ceartă.

A fost primul om care m-a iubit fără să-mi ceară nimic în schimb. Și ultimul pe care l-am rănit cu adevărat.

Tata era mai greu de citit. Avea ochii oboșiți, dar o voce care mângâia. Îi plăceau lucrurile simple. Seara, după muncă, stătea cu telecomanda în mână, dar nu se uita la nimic. Uneori adormea cu știrile în fundal.

Avea un fel de a mă întreba dacă sunt bine care nu semăna cu nimic altceva. Fără cuvinte mari, fără presiune. Doar o privire, o mână pe ceafă, un „*hai, povestește-mi ce-ai făcut azi.*”

Nu știam să răspund. Dar îl iubeam pentru că întreba. Și pentru că nu m-a grăbit niciodată.

Iubea în tăcere. Și eu... n-am știut cum să răspund.

Cătălin era genul de prieten care te scotea afară din casă chiar dacă ploua cu gheață,

era genul pe care-l urma toată lumea. Avea mereu idei, planuri, jocuri.

Bătea la ușă fără să anunțe și striga din hol:

— Mihai, ai scăpat? Ieșim?

Ne știa tot cartierul. Am crescut împreună, am învățat să pedalăm, să înjurăm în șoaptă, să mințim părinții că „*mai stăm puțin, nu e târziu.*” Ne certam des, dar ne împăcam și mai repede. Era curat, sincer, impulsiv. Și, într-un fel, era frâna mea de siguranță.

Era genul de băiat pe care-l urma toată lumea. Era curajos, cu gura mare și inima și mai mare. Râdea tare, se enerva repede, dar nu te lăsa la greu.

Dana a apărut puțin mai târziu. Era mai matură decât noi, chiar dacă avea aceeași vârstă. Nu vorbea mult, dar fiecare cuvânt pe care-l spunea părea așezat cu grijă. Îi plăcea să citească, asculta muzică veche, purta bluze largi și se uita în ochi când te certa.

Era liniște și furtună în același trup. Îmi plăcea cum tăcea. Cum se uita. Cum mă atinge uneori cu umărul, fără să se uite la mine. Prima dată când m-a luat de mână, n-am mai respirat. N-am știut atunci că unii oameni vin în viața ta să fie lumină, dar și oglindă.

Prima oară când m-a sărutat, aveam 13 ani. Nu a fost planificat. Nu a fost „momentul perfect”. Dar a fost sincer. M-a prins de mână într-o pauză, m-a tras după ea în spatele școlii și, fără nicio introducere, m-a sărutat.

— Nu spune nimănui, mi-a zis. Și-am simțit cum tot ce știam despre mine se clatină.

După aceea, nu mai eram doar Mihai. Eram băiatul pe care îl sărutase Dana. Și asta schimba tot.

La școală eram invizibil. Note decente. Absențe rare. Răspunsuri exacte, dar fără pasiune. Nu mă remarcam, dar nici nu deranjam. Pluteam în zona gri. Și, ironic, acolo e cel mai periculos loc: ***nimeni nu te vede destul încât să te salveze dacă te pierzi.***

Până la 14 ani, viața mea se scurgea între ore de mate, supă caldă, jocuri pe telefonul vechi de la verișorul din Germania și serile în care părinții mei mă credeau deja la somn, dar eu stăteam în pat și mă gândeam la lucruri pe care nu le puteam spune.

Începusem să simt ceva ciudat. Un gol. O senzație că totul e prea bine, prea ordonat, prea previzibil. Îmi doream ceva altfel. Numeam asta „libertate”. Dar era, de fapt, o sete. Un început de foame care n-avea legătură cu stomacul. O neliniște pe care n-o înțelegeam.

Un gol care nu cerea nimic clar, doar altceva.

Nu-l spuneam nimănui. Nici măcar mie. Dar îl purtam peste tot, ca o a doua piele.

Și când a apărut Andrei, a intrat direct pe spațiul ăla gol. Dar despre el... eh, tot trebuie să zic... Deși mai era timp până la prăbușire. Încă râdeam. Încă visam. Încă mai puteam fi salvat, dacă cineva ar fi știut să mă întrebe nu „Ce faci?”, ci „Ce simți când ești singur?”

Andrei era cu un an mai mare. Nu-l cunoșteam bine, dar îl vedeam prin cartier. Avea gluga mereu pe cap, un zâmbet ușor batjocoritor și un fel de a merge care îți spunea că nu-l interesează nimic.

Cătălin n-a avut încredere în el de la început. Mi-a zis:

— Țsta e genul care face haos doar ca să vadă ce se întâmplă.

Eu am râs. Dar în mine, ceva era deja atras de energia lui. De libertatea aia aparentă.

La început, mergeam cu el prin parc. Făceam glume, vorbeam prostii. El aducea bere. Eu refuzam. Apoi am zis „hai, una”.

Apoi o dată pe săptămână. Apoi de două ori.

Dana mă privea atent, dar nu spunea nimic. Până într-o seară, când mi-a ieșit în cale, înainte să mă întâlnesc cu Andrei.

— Nu mai ești tu, mi-a zis. Nu râzi cum râdeai. Nu te uiți la mine cum te uitai.

— Nu s-a schimbat nimic, i-am spus.

— Ba da, Mihai. Tu te schimbi. Și mă doare.

Cătălin a venit la mine acasă, într-o seară. A stat pe scaunul de la biroul meu și m-a privit câteva minute în tăcere.

— Băi, îți bați joc de tine. Și de noi. Îl urăsc pe Andrei. Și încep să te urăsc și pe tine.

N-am spus nimic. L-am privit. Și în tăcerea aia, am știut că l-am pierdut, un pic. Nu de tot. Dar o bucată din el s-a rupt atunci.

Dana a mai încercat. A mai rămas. Mi-a spus că o doare. Mi-a spus că are coșmaruri cu mine mort. Că se roagă pentru mine, deși nu crede în nimic.

— Dacă te pierd pe tine, mă pierd și pe mine, mi-a spus.

Iar eu, în loc să lupt, am fugit.

Într-o seară, după ce-am pufăit pentru prima dată dintr-un joint, am ajuns acasă și mama mă aștepta în ușă. Avea ochii roșii. Tremura. Nu m-a întrebat nimic. M-a îmbrățișat. Atât.

Tata a intrat tăcut în bucătărie.

Am stat singur pe canapea și-am simțit, pentru prima dată, că sunt un străin în propria casă.

Mama a plâns în baie. Tata a privit în gol. Eu am dormit adânc.

Pentru că da, în noaptea aia, pentru prima dată după mult timp, am dormit fără gânduri.